

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Otk. 14:12.

IZD. 75, BR. 01.

BETL KRIK, MIČ., JANUAR 4, 1898.

CEO BR., 2253.

GOSPOD S NAMA

URIAH SMITH

Ti si bio, i jesi, zahvalan što imaš poverenje u Boga.

To je dobro; jer je dobra stvar da su sumnja i nesigurnost uklonjeni, a poverenje u Boga uspostavljeno u umu i srcu. To je, prema tome, stvar za koju zaista treba biti zahvalan, što imaš poverenje u Boga.

Ipak postoji veća stvar od ove za zahvalnost nečemu, a to je da *Bog ima poverenje u vas*.

Zaista, Božje poverenje u nas je ceo osnov našeg poverenja u njega.

Razmatrano isključivo na osnovu zasluga pitanja, zaista je veoma mala stvar da mi treba da imamo poverenje u njega; dok je mnogo preko svih poređenja stvar da on ima poverenja u nas.

Samo razmisli šta smo bili – ljudi opterećeni bezakonjem, otuđeni od Boga, i sa neprijateljima u našim umovima, zlim delima. Ipak dok smo bili sve ovo, Bog je pažljivo uložio u nas sve što je imao – veliku „cenu“ njegovog dragog Sina, u kojem prebiva sva Božja punina. Ovo je divan prikaz poverenja.

On je imao takvo poverenje u nas da bi uložio u nas – tuđine i neprijatelje – sve što je imao, i sve što jeste – čak i sebe – očekujući da bi njegovo poverenje u nas uništilo otuđenje, slomilo neprijateljstvo, i pridobilo nas za poverenje u njega.

A ovo pravično bezobzirnno poverenje u nas je zapravo nas pridobilo od otuđenja i neprijateljstva za poverenje u njega. Ovo je jedina stvar koja ikad jeste ili ikad može da nas pridobije. Tako je njegovo poverenje u nas ceo osnov našeg poverenja u njega.

I ovako je ustanovljeno i ilustrovano božansko načelo da poverenje rađa poverenje; da, to poverenje u meri u kojoj se čini kao nemarnost urodiće poverenjem čak i onim što izgleda kao nemarnost; jer ni jedna osoba ne može pravično i ozbiljno da očekuje poverenje koje je Bog pokazao u nama, a da nije pridobijena za poverenje u Boga koje je savršeno napuštanje verovanja – verovanje koje stoji čvrsto i mirno kroz svaku nepostojanost – požar, poplavu, patnju, progon, smrt – koju ovaj svet može da zna.

Niti je Gospodnji divan prikaz poverenja prestao samo sa ovim ulaganjem da nas pridobije za poverenje u njega; već kada je zadobio naše poverenje u njega, onda nam je poverio da čuvamo njegovu čast u svetu. On nije ostao ovde da lično čuva svoju čast i karakter. Ne; napustio je svet, i ostavio svoje učenike ovde na njegovo mesto, poveravajući svima nama čuvanje njegove časti i karaktera. „Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas.“ Da li si veran čuvanju, ili izdaješ njegovo bezgranično poverenje?

Da, imati poverenje u Boga je za nas zaista velika stvar; ali O! veliko preko svake mere je to što Bog ima poverenje u nas – i to kakvo poverenje! Neka nas ova savršena predaja Božjem poverenju u nas zadrži od pokazivanja da smo izdajnici poverenja i od toga da ikada izdamo to pouzdanje.

TA NAŠA MOLITVA

„To Isus izgovori pa podiže oči svoje k nebu i reče: 'Oče, došao je čas. Proslavi Sina svog, da i Sin tvoj proslavi tebe.'“

Ova molitva može da bude naša zaista kao što je bila i njegov. Da, ova molitva *bi trebalo* da bude naša zaista kao što je bila i njegov. Naš udeo je da slavimo Boga, kao što je bio i njegov. Ali mi ne možemo da slavimo Boga bez moljenja i življenja ove molitve.

Hajde da proučimo Reč, i vidimo da svaka reč molitve u ovom stihu zaista pripada nama, i da ne samo da možemo, već bi trebalo, da je koristimo kao svoju.

Prvo, on kaže „Oče“. Zar da ne kažemo „Oče“? Zar on nije *naš* Otac takođe? Zar nije tačno da „smo primili Duha posinjenja, u kojem kličemo: 'Ava, Oče!'“ Toliko mnogo od ove molitve, stoga, je sigurno naše.

„Došao je čas.“ Koji čas? – Čas za „proslavljanje svog Sina“. Zar nisi ti njegov sin? Onima koji su verovali u njega „on daje moć da postanu deca Božja, onima koji veruju u njegovo ime“. Ti veruješ u njegovo ime. Tebi je dao moć da postaneš sin Božji; „jer svi ste vi deca Božja po veri u Hrista Isusa“. I „gledajte kakvu nam je ljubav darovao Otac, da se sinovima Božjim nazivamo“. Dakle, „ljubljeni, sada smo sinovi Božji“; i naš Otac nas voli upravo onako kako voli svog drugog Sina. On nema omiljenog među svojom decom. On nas sve voli jednako, i šta pripada Jednom pripada zajednički svima.

Ova reč molitve, „Proslavi svog Sina“, naša je molitva isto kao što je bila Isusova molitva. I zar nije tačno da „je došao čas“ da on treba da proslavi nas? U odgovoru čitamo taj stih koji smo, nekoliko godina, čitali sa posebnim naglaskom: „Ustani, svetli, jer došlo je svetlo tvoje i *slava Božja* NAD TOBOM SE PODIGLA. Jer, gle, zemlju će mrak prekriti, i gusta tama narode; ali Gospod će nad tobom ustati, i slava njegova će se nad tobom videti.“

Taj stih je naš upravo sada. Bog nam ga je dao upravo sada. Sigurno je istina, dakle, da „je došao čas“ da on treba da proslavi nas. Zasad, dakle, svako od nas iskreno i istinski može da se moli ovom molitvom, svakom reči: „Oče, došao je čas. Proslavi Sina svog.“

Ali zašto je i da li smo mi tražili da nas on proslavi? „Da i Sin tvoj proslavi tebe.“ Mi moramo da proslavljamo Boga. Mi smo stvoreni da proslavljamo Boga. Cilj našeg postojanja je da proslavljamo Boga. Ali ovaj stih nam jasno pokazuje da mi ne možemo da

proslavljamo njega ukoliko on prvo ne proslavi nas – „proslavi Sina svog *da* i Sin tvoj proslavi tebe“.

Želeo si da proslavljaš Boga, i žalio si jer nisi uspeo. Ali to se desilo zato što si hteo da ga proslaviš pre nego što je on proslavio tebe. Želiš da proslaviš Boga u svim stvarima, i bio si razočaran što nisi uspeo u mnogim stvarima. Ali kada Bog proslavi tebe u svim stvarima; onda ćeš i ti moći da proslaviš njega u svim stvarima. Zar ne vidiš koliko moraš, dnevno i uvek, da moliš ovu molitvu? O, onda, ne zanemari nikad da se moliš „Oče, proslavi Sina svog, *da* i Sin tvoj proslavi tebe“.

Ovo je istina o činjenici da on mora da proslavi nas da bismo mi proslavili njega i ako on prvo ne proslavi nas, mi ne možemo da proslavimo njega; ali sada dolazi pitanje kako nas on proslavlja? Kada znamo *kako* nas on proslavlja, znamo kako i mi da proslavimo njega; jer on treba da nas proslavi, da bismo mi mogli da proslavimo njega.

Kako nas, onda, on proslavlja? Čitamo: „A sada, Oče, proslavi ti mene *kod sebe*“. Ovako nas proslavlja; on to radi sam od sebe. On nam daje *sebe*. On daje sebe celom svetu i za ceo svet, tako da ceo svet može da proslavi njega i da upozna cilj svog stvaranja. Da nije proslavio svet samim sobom, da nije dao sebe svetu, bilo bi zauvek nemoguće svetu ili bilo kome na svetu, da proslavi Boga. Međutim pošto je Bog proslavio svet samim sobom, pošto je dao sebe svetu, nije samo moguće *za svakoga*, već je blagoslovena privilegija *od svakoga*, da proslavi Boga.

Dakle, pošto nas on proslavlja *samim sobom*, i pošto je dao samog sebe, na svakome od nas je da ga *primimo*, kako bi on zaista mogao da nas proslavi samim sobom. Onda kada ga primimo i kada nas proslavi, mi možemo da proslavimo njega.

A kako nas on proslavlja? Samim sobom. Kako onda mi treba da proslavimo njega? *Sami sobom*. Koliko sebe je dao, koliko je potrebno, da proslavi svet, da bi svet mogao zaista da proslavi njega? Sve – „svu puninu Božanstva“.

Koliko, onda, od nas mora biti dato, koliko je potrebno da bismo mogli da ga proslavimo? Sve; sve što ima od nas – telo, duša i duh.

On se predao, ostavio je sebe potpuno, čovečanstvu, da bi moglo da radi sa njim ono što želi. Mi se predajemo, ostavljamo sebe potpuno, Bogu, da bi mogao da radi sa nama šta želi.

Ali O, koja razlika! Kada se on predao ljudima, oni su ga razapeli; ali kada se ljudi predaju njemu, on ih spašava. Ipak on se predao ljudima, čak i da ga razapnu, da bi ih proslavio, kako bi oni mogli da proslave njega. Da li onda možeš da se ne prepustiš Bogu, čak i da te spasi, da bi mogao da ga proslaviš? Prihvati, onda, upravo sada, njegovo odustajanje od sebe, njegovo ostavljanje sebe, tebi, da bi mogao da te proslavi samim sobom. Tada

možeš da predaš sebe njemu i sigurno ćeš ga proslaviti. Prihvati njegovo ostavljanje sebe tebi uvek i u svemu, da bi te proslavio; tada možeš, *biće* ti *drago*, da predaš sebe njemu uvek i u svemu, i sigurno ćeš ga proslavljati uvek i u svemu.

Dakle, ova molitva je sigurno naša. Blagosloven je Gospod! Neka se onda svaka duša moli, sada i uvek, „Oče, došao je čas. Proslavi Sina svog, da i Sin tvoj proslavi tebe... A sada, Oče, proslavi ti mene kod sebe“, da ja mogu da proslavim tebe samim sobom. Amin. I neka svi ljudi kažu amin.

ČUDESNO OBEĆANJE

„Neka vaše življenje bude bez pohlepe; i budite zadovoljni onim što imate, jer je on rekao: „Nikad te neću napustiti ni ostaviti.““ Jev. 13:5.

Reč „življenje“ ovde znači „način života“. „Ova reč“, navodi Henri Kaules, Doktor Bogoslovije, „korišćena u našoj verziji, oslikava nestabilnost jezika. Izgleda da su prevodioci imali posebnu pristrasnost prema ovoj reči, koristeći je jednom, u ovom stihu, za grčku *tropos*; trinaest puta za grčku *anastrophe*; dva puta, u Filipljanima, za *polis* ili složenice. Nisu predvideli da tokom dva i po veka može da izgubi svako od ovih značenja; i prihvati ono koje je daleko od svih ovih.“

Dakle naš način života treba da bude bez pohlepe, što će negovati dragocenu milost zadovoljstva, što je sve bazirano na predivnom obećanju, „nikad te neću napustiti ni ostaviti“. Teško da one mogu biti nazvane rečima inspiracije, koliko su direktne reči Gospoda lično; jer one su ono što „je on rekao“ ili, prema Revidiranoj verziji, „lično je rekao“. Gospod lično je objavio „nikad te neću napustiti ni ostaviti“.

Kada ili gde je Gospod ovo rekao, apostoli nam ne govore; možda zato što je govorio veoma često; jer se nit ovog obećanja provlači kroz celo Pismo. Nigde ne nalazimo obećanje u samo ovim rečima, koje pokazuju da je duh obećanja više od njegove fraze. Tako, u nekoliko primera imamo suštinu izgovorenu u okolnostima koje pokazuju koliko je njena primena namenjena da bude:

Prvo, kako je rečeno Jakovu, „neću te ostaviti dok ne učinim šta sam ti obećao“, što se odnosi na obećanje ranije dato njegovom ocu Isaku i njegovom dedi Avramu. Ovo je bilo kada je Jakov napuštao dom da bi doživeo nepoznato iskustvo na Istoku. Tako da svi mladi hrišćani koji se postavljaju u životu mogu da primene ove reči na sebe, ako će predati svoje poverenje Gospodu.

Drugo, kako je rečeno Jošui (5. Mojsijeva 31:7,8), kada je teret vođstva Izraela podignut sa Mojsijevih ramena i prebačen na njega. Pred celim Izraelom, Mojsije mu je rekao: „Sam Gospod je taj koji ide pred tobom; on će biti s tobom, on te neće izneveriti, ni napustiti: ne boj se i ne budi obeshrabren.“ Stoga

crkva ne treba da ima bilo kakve strahove ili sumnje u pogledu dolazećih sukoba, čak i ako izabrani lideri padnu na svom mestu. Gospod polaže svoje radnike, ali i dalje brine o svom radu. Nikad neće ostaviti svoj cilj, niti napustiti svoju istinu.

Treće, kako je rečeno Solomonu, kada je velika odgovornost o zgradi hrama pala na njega. David mu je rekao: „Budi snažan i odvažan, i obavi to. Ne boj se, i ne plaši: jer će Gospod Bog, Bog moj, biti s tobom. On te neće izneveriti ni napustiti, sve dok ne dovršiš sve delo za službu u domu Gospodnjem.“ 1. Dn. 28:20. Svakom čoveku je dat posao; i ako će biti iskren prema tom poslu i iskren prema Bogu, ne treba da ima strahove da će ga Bog ostaviti ili napustiti dok taj posao nije gotov.

Četvrto, kako je rečeno celom Izraelu (Isa. 41:10): „Ne boj se, jer ja sam s tobom; ne budi obeshrabren, jer ja sam Bog tvoj: ja ću te ojačati; da, ja ću ti pomoći; da, ja ću te podupreti desnicom svoje pravednosti.“ Ove reči su izgovorene u specifičnom pogledu sukoba i borbi kroz koje je crkva pozvana da prođe u ovom životu; jer u tom kontekstu Gospod govori o neusklađenosti njihovih neprijatelja (stih 11), i pravljenju mlakog Jakova ostrim alatom za vršidbu, da sa zubima vrši sve planine od poteškoća na putu, da ih napravi toliko malima da ih vihor odnese. Svi Gospodnji iskušani i napaćeni ljudi mogu tako dati svoje poverenje u njega.

Obećanje je izvanredno po prirodi njegove konstrukcije, u činjenici da ima pet negacija. Ovo bi, u engleskom, uništilo njegovu silu; ali u grčkom ga samo ojačava. Bukvalno prevedeno, pisalo bi: „Neću, neću, te ostaviti; i neću, neću, neću, te napustiti“; i ovde svako „neću“ donosi celu silu pozitivnog obećanja, čineći izraz najčudesnije snažnim.

Još jedna stvar je vredna pažnje; a to je da ga apostol predstavlja kao citat koji je izgovoren ranije. Možda je dao nešto novo i nezavisno; ali očigledno je Gospod imao svrhu u ovome; povezujući ga sa prošlosti, otvara nam veliko skladište svih prethodnih obećanja, i pokazuje da su sva ona za nas. Ona pripadaju sadašnjosti isto koliko i prošlosti, i za našu su utehu isto koliko su bila onima kojima su prvi put izgovorena.

Obećanje nam osigurava aktivnu pomoć Gospoda u naše ime. Kada obeća da će biti sa nama, i nikad nas neće napustiti, to ne znači da će prosto stajati pored, kao nezainteresovan i besposlen posmatrač, već da će dati takav međuprostor koji nam je potreban, i pružiti nam pomoć koju nam jedino on može dati; a obećanje je garancija najvećeg dobra; jer sa njim su sva dobrota, milost i sila; i ako je on sa nama, mi imamo sve to. Ono predupređuje sve probleme, gubitke i poteškoće za celu *budućnost*; jer on kaže da nas *nikad* neće ostaviti niti napustiti.

To je obećanje koje jedino Bog može da da; jer jedino on može da ga ispuni. Koliko

mного okolnosti i situacija ima u kojima ljudi ne mogu da nam pomognu, i svi okružujući uslovi moga da nas iznevere! Bogatstva mogu da dobiju krila i odlete; prijatelji mogu da se pokažu lažnima; zdravlje i snaga mogu da popuste; sećanje, rasuđivanje i sve moći uma mogu da postanu oslabljeni i uništeni: ali Gospod uvek živi, u svoj svojoj snazi i dobroti; a koga on voli, voli do kraja. „I evo, ja sam s vama u sve dane, sve do svršetka sveta.“ Ceo duh ovog obećanja predstavljen je u završnoj strofi nadahnjujuće himne, br. 781 iz naše zbirke:

„Dušu koja se na Isusa oslanja za počinak,
Neću, neću, ostaviti njenim neprijateljima.
Tu dušu, iako ceo pakao treba da se trudi da
je pokoleba,
Neću nikad – ne, nikad – ne, nikad,
napustiti.“

Zaključak predstavljen u Jev. 13:6 prati prirodno i neizbežno: „Tako da s pouzdanjem možemo reći: „Gospod mi je pomoćnik, i neću se bojati šta bi mogao da mi učini čovek.““